

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 32Ek/654/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124267636
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124267636.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., zast. zákonným zástupcom (matkou): F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., proti povinnému: H. B., nar: 31.01.1978, bytom I. XXXX/X, XXX XX J., právne zast.: JUDr. Zuzana Medvecká, advokátka, so sídlom AK Garbiarska 695, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO 51 838 745, o vymozenie zameškaného výživného 5934,88 EUR a bežného výživného, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Viera Kučerová, so sídlom Ulica A. Dubčeka 3558/78, 908 51 Holíč, pod sp. zn. 2363EX 190/24, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, vydaného vyšším súdnym úradníkom dňa 28.01.2025, sp. zn. 32Ek/654/2024, takto

rozhodol:

I. Súd m e n í rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 32Ek/654/2024 zo dňa 28.01.2025 vo výroku II. tak, že exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku zastavuje v časti zameškaného výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 1 000,- EUR.

II. Súd vo zvyšku sťažnosť povinného z a m i e t a .

III. Súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov sťažnostného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 28.01.2025 rozhodnutie, ktorým zastavil exekúciu v časti bežného výživného vo výške 100 EUR mesačne odo dňa 20.03.2024 do budúca (výrok I.) a v časti zameškaného výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie v sume 100 EUR (výrok II.), vo zvyšku návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (výrok III.). V odôvodnení za použitia ustanovení § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 62 ods. 1, § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Zz. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoR“), § 157 zákona č. 161/2056 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) konštatoval, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

2/ Ďalej uviedol, že exekučné konanie sa vedie na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 8P/169/2012 zo dňa 13.02.2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 20P/21/2020 zo dňa 08.03.2021, Predmetom exekúcie je nárok na zameškané výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie v sume 5 934,88 EUR za obdobie od apríla 2021 do marca 2024 a titulom bežného výživného v sume 400,- EUR od mesiaca apríl 2024 do budúca. Oprávnený v návrhu informoval o čiastočných plneniach povinného v celkovej výške 8 465,12 EUR.

3/ Po preskúmaní návrhu na zastavenie exekúcie vyšší súdny úradník konštatoval, že je čiastočne dôvodný, pretože oprávnený si návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil viac než na čo mal nárok. V zmysle exekučného titulu mal povinný zaplatiť za obdobie 04/2021 – 03/2024 výživné v celkovej výške 14 400,- EUR. Oprávnený si návrhom uplatnil zameškané výživné 5 934,88 EUR, pričom uviedol, že povinný plnil pred podaním návrhu výživné v celkovej sume 8 465,12 EUR. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie preukázal (výpismi z účtu), úhrady v celkovej výške 8 565,12 EUR. S prihliadnutím na skutočnosť, že oprávnený mal v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nárok na zameškané výživné za obdobie od apríla 2021 do marca 2024 vo výške 5 834,88 EUR a po zohľadnení úhrad povinného, vyšší súdny úradník exekúciu v časti 100 EUR titulom zameškaného výživného zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku.

4/ Dňa 24.10.2024 súdny exekútor doručil súdu podanie, v ktorom uviedol, že dňa 17.10.2024 obdržal od právneho zástupcu povinného rozsudok č. 22P/36/2024-144 zo dňa 05.09.2024 o znížení výživného na oprávneného s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a tento aj v prílohe predložil. Predmetným rozhodnutím bol zmenený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 20P/21/2020-58 zo dňa 08.03.2021 vo výroku I. tak, že schválil dohodu rodičov, podľa ktorej sa povinný zaviazal prispievať na výživu maloletého oprávneného zníženým výživným vo výške 300,- EUR mesačne, počnúc dňom 19.03.2024 do budúcnosti splatným vždy do konca každého kalendárneho mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje k rukám matky maloletého. Keďže rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš bola znížená suma bežného výživného zo sumy 400,- EUR na sumu 300,- EUR späť ku dňu 19.03.2024, teda ku dňu, ktorý predchádza podaniu návrhu na vykonanie exekúcie (09.04.2024), oprávnený si návrhom na vykonanie exekúcie uplatnil viac, než na čo mal nárok, a preto vyšší súdny úradník exekúciu v zmysle ust. § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku v časti 100 EUR titulom bežného výživného odo dňa 20.03.2024 zastavil.

5/ V ďalšom sa zaoberal tvrdeniami povinného o tom, že s matkou oprávneného žili v spoločnej domácnosti po vydaní exekučného titulu až do 01.10.2023 a v rámci tohto obdobia hradil pre maloletého ošatenie, obuv, stravu, zabezpečoval platby na jeho aktivity, kúpil maloletému počítač, hradil oddychové a rekreačné aktivity pre maloletého aj rodinu. Vyšší súdny úradník namietané spolužitie povinného s matkou maloletého oprávneného, ako aj výdavky na starostlivosť o maloletého oprávneného, vyhodnotil ako skutočnosť, ktorá mala byť zohľadnená v rámci rodičovskej dohody, resp. v rámci konania o úprave rodičovských práv a povinností voči maloletému vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Po vydaní exekučného titulu je povinnému jasne vymedzený rozsah práv a povinností voči maloletému a tak, ako mu vyživovacia povinnosť bola určená rozhodnutím súdu, je povinný ju dodržiavať a riadne a včas ju plniť. Taktiež s ohľadom na povinným uvádzané výdavky pre maloletého je potrebné uviesť, že nie každá platba maloletému sa musí započítavať na výživné. Ak sa rodič, ktorému bolo uložené platiť výživné, rozhodne mimo rámca určeného výživného poskytnúť dieťaťu nejaký darček (napr. počítač, oblečenie, obuv a pod.), resp. zaplatí nejakú aktivitu dieťaťa, nemôže následne pre prípad začatia exekúcie na výživné žiadať započítanie uvedených hodnôt do výživného. V tomto smere je potrebné chrániť dôveru a úmysel obdarovania, ktorý u maloletého oprávneného vyvolal rodič a brat' uvedené plnenia mimo rámca výživného. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku v celom rozsahu, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku vo zvyšnej časti zamietol.

6/ O trovách exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie súd nerozhodoval, nakoľko oprávnený ani povinný si nárok na ich náhradu neuplatnili.

7/ Povinný podal voči uzneseniu sťažnosť v celom rozsahu. V nej poukázal na to, že mu pred rozhodnutím súdu nebolo doručené vyjadrenie zákonnej zástupkyne maloletého oprávneného, ale až s napadnutým rozhodnutím súdu. Rozhodnutie súdu považoval za nesprávne a požadoval zastavenie exekúcie v celom rozsahu. Porovnaním platieb z jeho účtu a evidencie úhrad uhradeného výživného matkou oprávnenou, je zrejmé, že súd sa vôbec nezaoberal úhradami uvedenými matkou, ako aj ním dokladovanými úhradami. Nezohľadnil všetky platby za obdobie od 04/2021 do 03/2024, a to najmä sumu 1 000,- EUR z 21.03.2023. Súd nesprávne uviedol mechanický výpočet výživného za sledované obdobie, keď ho vyčíslil na sumu 14 400,- EUR, z toho odpočítal ním preukázané platby cestou účtu,

no vôbec neporovnával s platbami uvedenými oprávneným. Súd mal zohľadniť matkou oprávneného tvrdené platby, ktoré nerozporoval vo výške a súčasne doložil jeho ďalšie úhrady. A teda súd mal potom (neprihliadajúc na plnenia v naturálnej forme) dospieť k správnej výške zameškaného výživného v sume 2 563,12 EUR. Ak matka oprávneného pri ňou uvedených platbách tvrdí zameškané výživné v návrhu na vykonanie exekúcie vo výške 5 934,88 EUR, po zohľadnení jeho ďalších úhrad, ktoré v návrhu neuviedla, no vyplývajú z predložených platieb, je záver o zastavení exekúcie len čo do sumy 100,- EUR na zameškané výživné nesprávny.

8/ Súd sa nesprávne vysporiadal i s jeho plneniami v naturálnej forme (ošatenie, obuv, strava, kúpa počítača,...). Z exekučného titulu vôbec nevyplýva, že by mal povinnosť plniť výživné aj platbami nad rámec vyživovacej povinnosti. V mnohých veciach rozhodovaných exekučným súdom v obdobných alebo skutkovo podobných veciach súdy na situácie, aké vznikli u neho, prihliadali a teda je v rozpore so zásadou právnej istoty, aby niektoré súdy v podobných prípadoch také platby zohľadnili a niektoré nie. Z exekučného titulu má súd preukázané, že výška výživného bola určená sumou 400,- EUR mesačne, avšak nevyplýva z neho, že by akékoľvek náklady spojené so stravou, ošatením, obuvou platením aktivít, zdravotného stavu mal platiť nad rámec určeného výživného a bolo by spravodlivé na ne prihliadať. Je úplne zrejmé, že v prípade všetkých uvedených platieb nešlo o darčeky, ale takmer pravidelne sa opakujúce plnenia v prospech maloletého, ktoré treba do plnenia vyživovacej povinnosti zohľadniť. Napríklad počítač bol kupovaný pre potreby maloletého, ktoré majú byť kryté z výživného, nešlo o darček. Ani výdavky na zdravotnú starostlivosť nie sú darčekom, ale plnením vyživovacej povinnosti. Z ním predložených odkladov, ktoré presne špecifikoval od 09/2021 je jasné, že aj keď nie celá výška výživného nešla na účet matky, poskytoval maloletému ďalšie plnenia, ktorými si túto vyživovaciu povinnosť plnil (často aj do rúk matky). Do času, kým žil s matkou oprávneného, nemala matka s touto formou plnenia vyživovacej povinnosti žiadny problém. Po tom, čo sa rozišli, začali z jej strany na neho útoky (podávanie trestných oznámení, návrh na vykonanie exekúcie). Trval na tom, že má vyživovaciu povinnosť za obdobie od 04/2021 do 03/2024 riadne splnenú. Súd sa ani okrajovo nezaoberal ním špecifikovanými platbami pre potreby maloletého (náklady na zdravotnú starostlivosť, záujmové a rekreačné aktivity maloletého, nákup potravín a potrieb do rodiny, pravidelné vklady na účet maloletého), ktoré nemožno považovať za platby nad rámec vyživovacej povinnosti vzhľadom na ich pravidelný a opakujúci sa charakter, tak ako ho má výživné. Sama matka oprávneného vo vyjadrení potvrdila, že maloletému zakupoval veci, avšak podľa povinného nešlo o plnenie nad rámec vyživovacej povinnosti. Matka pritom žiadne z ním uvedených plnení v prospech maloletého nepoprela. Počas spolužitia s matkou neplatil len výdavky spojené s jeho osobou, súd mal podľa neho preukázané aj to, že financoval akékoľvek potreby, či už nákupy zariadenia do bytu vo vlastníctve matky, spotrebiče, alebo potraviny. Tieto plnenia musel vykonať sám, pretože by ich matka neuhradila. V danom prípade nejde o klasické započítanie, ale o zohľadnenie plnení v prospech vyživovacej povinnosti, čo nie je zakázané, ale bežne prichádza takýto postup do úvahy aj na súdoch.

9/ Ďalej uviedol, že súd sa vôbec nezaoberal jeho argumentáciou ohľadne spolužitia povinného s matkou oprávneného po vydaní exekučného titulu a jeho neúčinnosti. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 91/2022, v ktorom ústavný súd nezistil neudržateľnosť rozhodnutia okresného súdu, ktorý zastavil exekúciu v rozsahu, ktorému korešponduje obdobie spolužitia sťažovateľa a povinného. Poukázal tiež na rozhodnutie 27Er/194/2020 z 27.11.2020 týkajúce sa obnoveného spolužitia. Mal za to, že návrh na vykonanie exekúcie bol v časti zameškaného výživného podaný nedôvodne, počas spolužitia si riadne plnil vyživovaciu povinnosť.

10/ Za nedôvodný považoval návrh na vykonanie exekúcie aj v časti bežného výživného do budúcnosti. V návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že došlo k zníženiu jeho príjmu a preto podal i návrh na zníženie výživného. K jeho zníženiu došlo rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 22P/36/2024-144 z 05.09.2024, a to na sumu 300 EUR mesačne počínajúc 19.03.2024. Bežné výživné platil nasledovne: dňa 26.06.2024 uhradil sumu 200,- EUR, dňa 26.06.2024 uhradil sumu 200,- EUR, dňa 11.07.2024 uhradil sumu 200,- EUR, dňa 11.07.2024 uhradil sumu 200,- EUR. Takmer celý mesiac august bol maloletý v jeho starostlivosti, pričom mu zabezpečoval všetky potreby, dňa 14.09.2024 uhradil sumu 300,- EUR, dňa 29.09.2024 uhradil sumu 300,- EUR, dňa 31.10.2024 uhradil sumu 300,- EUR, dňa 26.11.2024 uhradil sumu 300,- EUR, dňa 28.12.2024 uhradil sumu 300,- EUR a dňa 30.01.2025 uhradil sumu 300,- EUR, čiže mal za to, že bežné výživné je z jeho strany uhradené. Vedenie exekúcie do budúcnosti vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu je neprimerane prísny rozhodnutím, preto aj v tomto rozsahu považoval svoj návrh za dôvodný. V prílohe súdu predložil doklady osvedčujúce

vyššie uvedené úhrady. S matkou maloletého netvorila spoločnú domácnosť od 01.10.2023. Navrhol preto exekúciu v celom rozsahu zastaviť, resp. zrušiť uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 32Ek/654/2024 z 28.01.2025 a znovu vo veci rozhodnúť.

11/ Zákonná zástupkyňa oprávneného k sťažnosti uviedla, že rozhodnutie súdu považuje za správne, nakoľko povinný si neplnil vyživovaciu povinnosť určenú dohodou rodičov, ktorú schválil Okresný súd Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. k. 20P/21/2020-58 zo dňa 08.03.2021. Napadnuté uznesenie je riadne, dostatočne a presvedčivo odôvodnené a teda nemohlo dôjsť k porušovaniu práv povinného na spravodlivé konanie. Naopak, povinný porušuje práva oprávneného neplnením si zákonnej vyživovacej povinnosti. Svojevoľnými náhodnými nákupmi si kupoval priazeň maloletého, preto nesúhlasila, že by mali byť brané za vyživovaciu povinnosť. Rozporovala aj viaceré položky nákupov, keďže kúpené veci sa k maloletému buď nedostali a ani konfekčná veľkosť by mu nesedela. Nesúhlasila s takýmito nákupmi, ktoré povinný chcel mylne započítať na výživné a považovala za prioritu, aby mal maloletý zabezpečené úhrady v škole za stravu, školské aktivity, zdravotnú starostlivosť – strojček u zubára a nie menej dôležité veci, na úkor jeho výživy a reálnych potrieb. Strojček preukázateľne stál 950 EUR, z čoho povinný zaplatil 400 EUR, zvyšok spláca sama a preto nesúhlasila so započítaním platby 400 EUR na výživné. Úhrada menšej časti nákladov na zdravotnú starostlivosť nemožno považovať za výživné, v dôsledku čoho by maloletý nemohol mať ďalšie nároky na výživu - jedlo a iné nevyhnutné veci pre život. Pre pokoj v rodine matka oprávneného nevyvolávala konflikty a trpela život s povinným, aby nenarúšala zdravý vývin a psychický stav maloletého. Napriek tomu, že tušila, že vedie dvojité život a peniaze na maloletého spotrebúva s inou osobou, bola ochotná to prehliadať v záujme zachovania rodiny. Nie je pravda, že výhrady začali až po odchode povinného z domácnosti. Výhrady mu adresovala a očakávala nápravu, ku ktorej však opakovane nedochádzalo, teda ho odmietla trpieť vo svojej domácnosti, na ktorej chod neprispieval. Už samotné konanie o vyživovacej povinnosti pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš, ktorým bola schválená dohoda pod č. 20P/21/2020-58 zo dňa 8.3.2021, bolo iniciované práve tým, že povinný neprispieval na domácnosť a výživu maloletého. Rozhodnutie sp. zn. 27Er/194/2020, o ktoré sa povinný opiera, nie je možné brať do úvahy, nakoľko sa týkalo situácie, že maloletý s matkou boli prichýlení v spoločnej domácnosti patriacej povinnému a ten hradil náklady na ňu. V tomto prípade bol naopak povinný prichýlený v matkinej domácnosti, na ktorej nákladoch sa nepodieľal a navyše si ani neplnil základnú zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť. Povinný sa zúfalo snaží pomstiť sa jej a namiesto toho, aby sa zodpovedne postavil k plneniu povinnosti vyživovať maloletého a byť mu aj zodpovedným vzorom, spotrebúva naďalej peniaze na svoj život a mrhá nimi aj na právne zastúpenie a vyjadrenia. Vedome a účelovo manipuluje skutočnosťami, dokonca nepravdivo uvádza úhradu výživného za 3/2024, ktorú nikdy nepoukázal. Povinný mal a celý čas má príjem nadštandardný a na životnej úrovni rodiča sa má v rovnakej miere podieľať aj dieťa. Povinný však nebral uvedené v úvahu a neplnil si vyživovaciu povinnosť. Preto je exekúcia dôvodná. Dodala, že podľa bločkov o nákupoch, ktoré našla, bola konfekčná veľkosť väčšia, ako jej syn v tom období nosil. Povinný sa snaží svoje vlastné nákupy prezentovať ako nákupy pre syna. Výživné za 03/2025 neuhradil, ani nespláca zameškané výživné. V júni 2024 jej úrad práce vyplatil náhradné výživné, keďže ňou bolo dostatočne preukázané, že si povinný vyživovaciu povinnosť neplnil.

12/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

13/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

14/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15/ Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

16/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného je len čiastočne dôvodná.

17/ Povinný v úvode sťažnosti namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko mu nebolo doručené vyjadrenie zákonnej zástupkyne (matky) oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie. K tomu sudca uvádza, že aj keď mu vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť a teda rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Povinný v tomto exekučnom konaní na vyjadrenie oprávneného, ktoré mu bolo doručené spolu so sťažnosťou, mohol reagovať podaním sťažnosti, čo aj urobil. Podaná sťažnosť mala za následok, že sa o návrhu povinného na zastavenie exekúcie ďalej koná. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (napr. uznesenie IV. ÚS 20/2019 zo 17.01.2019) je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní ako nesporovom konaní značne oslabená. Exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu. Exekučný súd nemal Exekučným poriadkom ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom stanovenú povinnosť, ani možnosť zasielať vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie na vyjadrenie povinnému, nakoľko zákonodarca po novele č.2/2017 Z.z. obmedzil možnosť právnych debát. Z uvedených dôvodov súd nezistil v postupe vyššieho súdneho úradníka pochybenia, ktoré by mali za následok porušenie práva povinného na spravodlivý proces.

18/ Predmetom exekúcie je vymożenie zameškaného výživného za obdobie apríl 2021 až marec 2024, na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 20P/21/2020 zo dňa 08.03.2021 (ktorý bol pre uvedené obdobie účinný), podľa ktorého mal otec (povinný) povinnosť prispievať na výživu oprávneného výživným vo výške 400,- EUR mesačne, vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky, počnúc od 01.03.2021. V priebehu exekučného konania došlo k zmene rozsahu vyživovacej povinnosti povinného, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 22P/36/2024-144 z 05.09.2024, znížená na sumu 300,- EUR počínajúc dňom 19.03.2024. Vyšší súdny úradník na zníženie rozsahu vyživovacej povinnosti reflektoval zastavením exekúcie v časti bežného výživného vo výške 100,- EUR od 20.03.2024 do budúca, teda v rozsahu návrhu prevyšujúcom exekučným titulom priznané výživné od 20.03.2024. Zároveň na základe návrhu na zastavenie exekúcie zastavil exekúciu v časti zameškaného výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie v sume 100,- EUR.

19/ Povinný však požadoval zastavenie exekúcie v celosti a v sťažnosti sa (obdobne ako v návrhu na zastavenie exekúcie) bránil tvrdeniami o splnení vyživovacej povinnosti, a to jednak inými svojimi plneniami z dôvodu spolužitia v spoločnej domácnosti s matkou oprávneného a jednak peňažnými plneniami. Vyšší súdny úradník spolužitie povinného s matkou oprávneného považoval za skutočnosť, ktorá mala byť zohľadnená v rámci rodičovskej dohody, resp. v rámci konania o úprave rodičovských práv a povinností voči maloletému vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš a platby, ktoré povinný poukazoval na účet maloletého, na nákup potravín a oblečenia a ďalšie, nepovažoval za platby výživného, ale príležitostné platby nad rámec výživného.

20/ Nárok na výživné a vyživovacia povinnosť vyplývajú priamo zo zákona o rodine. Z povahy výživného vyplýva, že právo na výživné je osobným právom dieťaťa, nie rodiča, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Výživné je potrebné vždy plniť. Ak si vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu, určenú právoplatným rozhodnutím súdu alebo súdom schválenou dohodou, povinný rodič neplní, dieťa má právo domáhať sa splnenia tejto povinnosti jej núteným výkonom. Ustálená súdna prax (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 14.01.2010, sp. zn. 3Cdo/306/2009) sa prikláňa k názoru, že vydané rozhodnutie súdu o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (§ 36 zákona o rodine) sa môže za istých okolností stať neúčinným. K neúčinnosti tohto rozhodnutia dochádza na základe právne významných skutočností, ako sú napríklad rozvod manželstva alebo obnovenie spolužitia rodičmi maloletého (R 31/1968, R 8/1982, ale napr. aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/286/2016 z 17.08.2016). Obnovené spolužitie môže byť dôvodom zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku (ako skutočnosť brániaca vymáhateľnosti exekučného titulu), avšak len za určitých podmienok. Pri obnove spolužitia rodičov detí musí ísť o také spolužitie, pri ktorom dochádza k plneniu všetkých rodičovských povinností, vrátane vyživovacej povinnosti. Takéto rozhodnutie sa teda stane neúčinným len vtedy, ak tu dochádza k obnoveniu všetkých funkcií spolužitia rodičov vo vzťahu k maloletému dieťaťu (R 8/1982, porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 178/2021 z 05.05.2021).

21/ V uvedenej veci však nedošlo k obnoveniu spolužitia, pretože už v návrhu na určenie výživného pre maloleté dieťa, ktorý zákonná zástupkyňa/matka oprávneného doručila dňa 09.10.2020 Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, vyhlásila, že s povinným žijú v spoločnej domácnosti na adrese C. XXX, D. E.. Zo zhodných tvrdení zákonnej zástupkyne oprávneného a povinného tiež vyplýva, že v spoločnej domácnosti žili až do októbra 2023, kedy sa z nej povinný odsťahoval. Nemožno teda konštatovať, že by v tomto prípade došlo k obnoveniu spolužitia, ktoré by mohlo predstavovať skutočnosť brániacu vymáhateľnosti exekučného titulu, ale išlo o existujúce (trvalé) spolužitie už pred vznikom exekučného titulu. Povinný mal preto žiadať už v základnom konaní zohľadnenie skutočností, že s matkou oprávneného tvorili spoločnú domácnosť a že jeho plnenia v inej forme než v peňažnej, majú byť zohľadnené vo výške výživného. Okresný súd Liptovský Mikuláš, ktorý rozsudok vydal, schválil dohodu rodičov o povinnosti povinného prispievať na výživu maloletého sumou 400 EUR mesačne od 01.03.2021, a to i napriek tomu, že žili v spoločnej domácnosti. Preto bolo na povinnom preukázať svoje tvrdenia v exekúcii, že počas uvedeného obdobia (a to až do odchodu povinného zo spoločnej domácnosti) prispieval na výživné maloletého oprávneného v exekučným titulom stanovenej výške. Výdavky povinného, ktoré prezentoval ako výdavky na spoločnú domácnosť (nákupy potravín, spotrebičov do domácnosti, veci určené pre potreby matky oprávneného ako napr. tlakomer, okuliare, a pod., nákupy oblečenia maloletému a vreckové na účet maloletého oprávneného), vzhľadom na to, že medzi rodičmi maloletého nedošlo k obnoveniu spolužitia, nemohli mať za následok účinky splnenia vyživovacej povinnosti voči maloletému oprávnenému v zmysle exekučného titulu. Výsluch maloletého oprávneného, ktorého vypočutie povinný navrhol za účelom preukázania splnenia vyživovacej povinnosti finančnou aj naturálnou formou, súd nepovažoval za významný pre rozhodnutie vo veci, keďže v konaní nebolo preukázané obnovenie spolužitia po vzniku exekučného titulu ako dôvod neúčinnosti exekučného titulu v období od 04/2021-09/2023, a teda jeho vyjadrenie k plneniam povinného počas uvedeného obdobia, by nevedlo k zmene rozhodnutia. Preto súd k výsluchu maloletého nepristúpil.

22/ Takmer všetky platby, ktoré povinný zasielal na účet matky oprávneného (na meno príjemcu F. K.) v období ich spolužitia, matka oprávneného zhodne uviedla už v návrhu na vykonanie exekúcie, čím potvrdila, že uvedené platby považovala za platby výživného na maloletého oprávneného. Navyše uviedla i platbu vo výške 400,- EUR za mesiac máj 2021 (čo je o 100 EUR viac ako preukazoval povinný výpisom z účtu) a platbu 400,- EUR, ktorú mal povinný uhradiť za júl 2021 (ktorú povinný výpisom z účtu vôbec nepreukazoval), preto súd sumy úhrad (za máj a júl 2021) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie na účely splnenia vyživovacej povinnosti považoval za nesporné a splnené. Na druhej strane v návrhu na vykonanie exekúcie absentuje platba, ktorú povinný zaslal dňa 21.03.2023 na jej účet v sume 1 000,- EUR. Matka oprávneného nepopierala, že by tak, ako iné platby zasielané na jej účet povinným, nemala byť považovaná za plnenie výživného. Preto bolo potrebné zohľadniť túto platbu pri výpočte zameškaného výživného, čím bolo preukázané, že za obdobie od 4/2021 do 9/2023 (vrátane) uhradil povinný na výživnom na účet matky oprávneného celkovo sumu 8 065,12 EUR, z celkovej sumy 12 000,- EUR (30 mesiacov x 400 EUR), a teda neuhradené zameškané výživné zostalo vo výške 3 934,88 EUR.

23/ Za platby výživného v uvedenom období súd, zhodne s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, nepovažoval platby týkajúce sa vkladov na účty s poznámkou A. (K., B. A.). Platby výživného mal zasielať na účet matky, nie na účet maloletého ktorý si sám nevie nakúpiť/zabezpečiť veci na svoju výživu, resp. životné potreby. Také platby v rôznych sumách (do 40 EUR) nezasielal pravidelne každý mesiac (12/2021 suma 35,82 EUR, 01/2022 suma 20,- EUR, 02/2022 suma 18,35 EUR, 03/2022 suma 19,50 EUR, 04/2022 suma 15 EUR, 05/2022 suma 20,- EUR, 07/2022 suma 15 EUR, 08/2022 suma 40 EUR, 09/2022 suma 36,- EUR, 10/2022 suma 39,05 EUR, 11/2022 suma 41,90 EUR, 02/2023 suma 19 EUR, 03/2023 suma 39,32 EUR, 04/2023 suma 36,51 EUR, 05/2023 suma 20,- EUR, 07/2023 vreckové v sume 20 EUR, 08/2023 vreckové v sume 30 EUR). Vzhľadom na ich výšku, nepravidelnosť, miesto plnenia, súd tieto platby vyhodnotil ako vreckové (za čo ho považoval sám povinný v poznámkach uvedených vo výpise z účtu), ktoré boli plnené priamo oprávnenému nad rámec výživného a takým plnením sa povinný nezabavil svojej vyživovacej povinnosti, resp. neznižil výšku výživného za príslušný mesiac. Za príležitostné platby, ktorými sa povinný svojej vyživovacej povinnosti nezabavil, súd tiež považoval kúpu počítača, dovolenky, členské na futbal (1x), lístky do kina a príspevky na zubný strojček, na úhrade ktorého sa vo väčšej miere podieľala matka oprávneného. Príležitostné plnenia oprávnenému, ktoré majú povahu darov, alebo ktoré vzhľadom k spôsobu, akými boli vykonané, nemožno považovať za zaistenie úhrady osobných potrieb a plnenie vyživovacej povinnosti (viď R 44/66).

24/ Ani platby, ktoré mali predstavovať nákupy oblečenia pre maloletého (to vyplýva len z poznámok povinného uvedených pri platbách v obchodných prevádzkach, pričom sám si pri niektorých položkách nebol istý), spoľahlivo nepreukazujú, že sú platbami výlučne za oblečenie maloletého oprávneného. Matka oprávneného pritom uviedla, že mnohé z vecí sa oprávnenému nedostali alebo mu nesedela veľkosť a s takými nákupmi ani nesúhlasila. Za pozoruhodné a tým pádom nepresvedčivé súd považoval údaje vyplývajúce z výpisov z účtu povinného, že akákoľvek platba týkajúca sa obchodnej prevádzky s oblečením mala byť nákupom oblečenia len v prospech oprávneného, a to takmer každý mesiac (často v sumách vyšších ako 100 EUR), pričom za uvedenú dobu si povinný pre seba, ani pre ďalšiu vyživovanú osobu (čo je zrejmé z výpisov z účtu) nekúpil v podstate žiadne ošatenie. Na preukázanie nákupov mal povinný predložiť aspoň pokladničné bloky, z ktorých by vyplývalo, že predmetom kúpy boli skutočne len veci pre maloletého oprávneného. Zásadné však je, že povinný mal plniť vyživovaciu povinnosť finančne k rukám matky, preto uvádzané nákupy nemohli túto povinnosť nahradiť a byť považované za plnenia jeho vyživovacej povinnosti podľa exekučného titulu.

25/ Po tom, čo povinný odišiel zo spoločnej domácnosti (od 10/2023), súdu preukázal výpismi z účtu plnenia výživného na účet matky oprávneného v sume 2 x 200 EUR v októbri 2023 (plnenie v stanovenej výške), 200 EUR v novembri 2023 (plnenie o 200,- EUR menej), 200 EUR v decembri 2023 (plnenie o 200 EUR menej), 200 EUR vo februári 2024 (plnenie o 200 EUR menej), pričom vôbec nezaplatil za január 2024. Pokiaľ ide o výživné za marec 2024, aj tu súd vychádzal z návrhu na vykonanie exekúcie, kde oprávnený za daný mesiac uviedol úhradu povinného v sume 400,- EUR, čím v konaní nie sporné, že k úhrade uvedenej sumy došlo. Zhrnúc uvedené, povinný nepreukázal splnenie svojej vyživovacej povinnosti vo vzťahu k zameškanému výživnému v celom rozsahu, exekúcia sa začala dôvodne na vymoženie zameškaného výživného v sume 4 934,88 EUR. Keďže návrhom na zastavenie exekúcie bola uplatnená suma zameškaného výživného 5 934,88 EUR (uvedená aj v poverení na vykonanie exekúcie), exekúcia mala byť zastavená v prevyšujúcej časti 1 000,- EUR. Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka preto v časti zastavenia exekúcie na zameškané výživné len v sume 100,- EUR bolo nesprávne. Vzhľadom na uvedené sudca podľa § 250 ods. 2 Exekučného poriadku zmenil napadnuté rozhodnutie vo výroku II. tak, že exekúciu čo do vymoženia zameškaného výživného (ktoré si oprávnený uplatnil ku dňu podania návrhu) v sume 1 000,- EUR podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku zastavil.

26/ Povinný tvrdil, že exekúcia nemôže byť vedená ani na bežné výživné, pretože ho pravidelne platí. K návrhu na zastavenie exekúcie doložil výpisy z účtu/zoznam transakcií preukazujúce jeho úhrady na účet matky oprávneného od 19.04.2021 do 01.02.2024, teda obdobia, na ktoré sa podľa návrhu na vykonanie exekúcie pripadá zameškané výživné, nie bežné výživné od 04/2024 (ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie mohol súdu preukázať splnenie vyživovacej povinnosti minimálne za 04/2024). K sťažnosti následne doložil poštové peňažné poukazy týkajúce sa platieb od 26.06.2024 do 30.01.2025. Dňa 26.06.2024 uhradil 2 x 200,- EUR, dňa 11.07.2024 uhradil 2 x 200,- EUR, dňa 14.09.2024 uhradil 300,- EUR, dňa 29.09.2024 uhradil 300,- EUR, dňa 30.10.2024 uhradil 300 EUR, dňa 26.11.2024 uhradil 300,- EUR, dňa 28.12.2024 uhradil 300,- EUR a dňa 30.01.2025 uhradil 300,- EUR. Podotkol, že maloletý bol takmer celý mesiac august 2024 v jeho starostlivosti, pričom mu zabezpečoval všetky potreby. Z uvedeného mal súd preukázané, že povinný si vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vznikla po podaní návrhu na vykonanie exekúcie, neplní ani riadne, ani včas. Povinný nepreukázal riadne plnenie výživného za 04/2024 a 05/2024, resp. preplatok za jún a júl 2024 (po 100,- EUR) by pokryl len sčasti výživné za apríl a máj 2024. Podľa exekučného titulu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš 22P/36/2024-144 zo dňa 05.09.2024, ktorý sa vzťahuje na (bežné) výživné od 19.03.2024 mal povinný poskytovať výživné k rukám matky oprávneného vždy do konca každého kalendárneho mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje. Povinný vzhľadom na uvedené nevykonával ani včas úhrady výživného za 04/2024, 05/2024, 08/2024 a je otázne, či sa vôbec aj ostatné plnenia (vzhľadom k dátumom ich odovzdania na pošte) dostali oprávnenému včas, a to s poukazom na ustanovenie § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy k plneniu prostredníctvom poštového podniku nedochádza v momente, keď ich dlžník odovzdá na pošte, ale až momentom, kedy sa peniaze vyplatia veriteľovi. Z uvedeného tak vyplýva, že nie je daný dôvod na to, aby sa nepokračovalo aj v exekúcii na vymáhanie bežného výživného. Povinný preukázal dôvod len na zastavenie exekúcie na bežnom výživnom týkajúci sa zníženia rozsahu jeho vyživovacej povinnosti (z 400 EUR na 300 EUR), a preto vyšší súdny úradník správne rozhodol, že exekúciu na bežné výživné zastavil len nad rozsah exekučným titulom - rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 22P/36/2024 z 05.09.2024 - stanovenej vyživovacej povinnosti, t.j. 100 EUR mesačne od 20.03.2024 do budúca. Sťažnosť povinného čo do

výroku I. týkajúceho sa bežného výživného a čo do výroku III. vo zvyšku bola nedôvodná (a teda znenie výroku III. zostáva de facto nezmené), čím nedošlo k zastaveniu exekúcie v celosti ako to navrhoval povinný, preto ju sudca tomto rozsahu podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP zamietol.

27/ O trovách sťažnostného konania rozhodol tak, že ich žiadnemu z účastníkov konania nepriznal, keďže si ich žiaden z nich neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (